

Horváth Adrián Kiskőrösön született, s az ottani zeneiskolában kezdte meg tenorkürtön zenei tanulmányait. 1989-ben végzett az M. N. Zenész Tiszthelyettesképző Szakközépiskolában. Első munkahelye Veszprémben a Légierő Zenekarnál volt mint tubás, később harsonás, majd 2007-től karmesterhelyettes. A Dohnányi Ernő Zeneművészeti Szakközépiskolában Szuromi Miklósnál és Burget Péternél harsonát tanult. A Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetében harsonatanári, kamaraművészi és karnagyi diplomát szerzett. Elvégezte a Széchenyi István Egyetem Varga Tibor Zeneművészeti Intézete Msc. okleveles harsonatanár szakát. Zenekari főállása mellett több zeneiskolában is tanított. 2008-tól tanít a pápai Bartók Béla Zeneiskolában, 2008-tól Pápa Város Fúvószenekarának karmestere. 2011-ben szolgálati nyugdíjba vonult a katonazenekartól, s 2012-től a Pápai Református Kollégium Gimnáziumában éneket, Művészeti Szakgimnáziumában zeneismeretet és kreatív zenét tanít. 2015-től a Magyar Fúvószenesi és Mazsorett Szövetség elnökségének a tagja. 2016-ban Megyei Prima-díjat kapott. Fotó: Zwicker

Beszélgetés Horváth Adrián karmesterrel

A nap minden órájában zene szólnála

Horváth Adrián Kiskőrösön született, 1989 óta Veszprémben él, jelenleg Pápán tanít és a Pápai Városi Fúvószenekar karmestere. Zenei pályáját Veszprémben kezdte az MH Légierő Zenekarnál mint tubás, majd 2007-től karmesterhelyettes. Játszott a Pannon Egyetem Szimfonikus Zenekarában, a Petőfi Színház és a Pannon Várszínház zenés előadásain, s közben a veszprémi és több más zeneiskolában is tanított.

LÁSZLÓ PÉTER

Hangszereléssel és zeneszerzéssel is foglalkozik, a Fúvószenekari hangszerelés című könyve a Debreceni Tudományegyetemen ajánlott irodalom, a gyermekek számára különböző fúvóshangszerekre készült kottáiból egész sorozat jelent meg. Sok területen kipróbálta magát, de széles körű és sokirányú tevékenységeinek középpontjában a zene, s ezen belül a fúvószene áll.

– Hangszeres zenészként kezdtem, s ha adódik rá lehetőség, ma is szívesen játszom, de karmesternek tartom magam, s a hangszerelés az, ami elsősorban érdekel. Valóban eddigi pályám során többször is váltottam, az élet hozta ezt magával, amikor úgy éreztem, hogy az adott területen nincs lehetőség előbbre jutásra, akkor oldalra léptem, s megnyílt egy újabb út előttem. De ezeket a váltásokat soha nem bántam meg. Kiskőrösön az ottani

zeneiskolában nyolc évesen kezdtem tenorkürtön tanulni Filus Lajosnál. Ő egy régivágású, idős tanár volt, különösebb képzettség nélkül, de kiváló pedagógiai érzékkel tanította a maga köré gyűjtött gyerekeket. Barátaim hatására az M.N. Zenész Tiszthelyettesképző Szakközépiskolában folytattam tanulmányaimat, ahová tubásnak vettek fel, mivel erre volt akkor szükség. Amikor végeztünk, a katonakarmesterek meghallgattak bennünket, s engem *Katona János*, a Légierő Fúvószenekarának a karmestere Veszprémbe hívott. Akkor jártam életemben először Veszprémben, amikor tizenkilenc évesen elfoglaltam új állásomat, s azóta, most már közel harminc éve itt élek.

Egy idő után úgy döntöttem, hogy lerakom a tubát és a Dohnányi Ernő Zeneművészeti Szakközépiskolában *Szuromi Miklósnál* elkezdtem harsonát tanulni, majd a Miskolci Egyetemen harsona-

tanár, kamaraművész és fúvószenekari karnagyi diplomát is szereztem. Az évek során tanárként több zeneiskolában is megfordultam, tanítottam itt Veszprémben, Ajkán, Várpalotán, Tapolcán, ahol szükség volt rám. Mivel megvolt a zenekari főállásom, mozgékonyabb voltam, amikor éppen több növendék volt, átmeneti időre is alkalmazhattak. Most gimnáziumban tanítok, s ez egészen más és érdekes tapasztalat, hiszen olyan gyerekekkel foglalkozom, akik nem zenei pályára készülnek, nincs meg az elhivatottságuk, s egészen másként is viszonyulnak a zenéhez. Egy zeneiskolában bár nagyobb a sikerélmény, viszont jobban kellene figyelniük arra, hogy a kiemelkedő tehetségek mellett az átlagos képességű gyerekeknek is több lehetőséget adjunk, hogy megtalálják örömlükét a zenében. Hajlamosak vagyunk sok mindent feláldozni a tehetséggondozás oltárán.

A tanítás közben jöttem rá, hogy nagyon kevés olyan darab van, ami a zeneoktatásban használható. Annak idején sok olyan gyerekdal, népdal volt, amit otthon is énekeltek, az énekórán is tanultak, és ezek már nem voltak újak, amikor a zeneiskolában találkoztak velük. Ez ma már nem így van, ezért szorultunk rá arra annak idején, hogy olyan dalokat keressünk, amiket még ismernek a gyerekek. Ismét nagyon sokat köszönhetek Szuromi Miklósnak, aki felhívta a figyelmemet arra, hogy például baritonkürtre nincsenek ilyen megfelelő gyerekdalok, s akkor beszálltam ebbe a munkába. Majd ezen az úton elindulva elkezdtem tovább dolgozni, és elkészítettem gyerekdalok egy egész sorozatát trombitára, harsonára, tubára és így tovább. Ezeket a könyveket tulajdonképpen a tanítási kényszer szülte, hogy legyen miből a gyerekeket tanítani.

Nagyon érdekesnek tartom és szeretem a hangszerelést, amelynek komoly szabályai vannak. Ismerni kell a hangszer tulajdonságait, hangterjedelmét és még sok mindent, azt szoktam mondani, hogy a hangszerelés tulajdonképpen a hangszín keverésének a művészete. A munkám során jöttem rá, hogy valójában nem

nagyon van olyan könyv, amiből ezt meg lehetne tanulni, arról nem is beszélve, hogy negyven-ötven év alatt nagyon sokat változott a fúvószenekarok összetétele. Némi biztatásra megírtam a Fúvószenekari hangszerelés című könyvem, s nagyon büszke vagyok rá, hogy a Debreceni Tudományegyetemen ajánlott irodalom, s ebből tanulnak hangszerelést a fúvószenekari karnagy hallgatók. Éppen a napokban néztem utána az interneten, s azt láttam, hogy Brazíliától egészen Tajvanig, szerte a világon nagyon sok helyen az én hangszerelésemet játsszák, s ez nagyon jó érzéssel tölt el, mégiscsak egész jó lehet, amit csinálok. Tulajdonképpen a hangszerelés során jutottam arra a gondolatra, hogy megpróbálom a zeneszerzést, ehhez kell egy belső inspiráció, ezért nem tudok megrendelésre zenét írni. Nemcsak fúvószenekari, de énekkari és szimfonikus zenekari műveim is vannak, mint a *Solaris*, amit a Pannon Egyetem Szimfonikus Zenekara előadott. Nálam a nap minden órájában zene szól, ha hangszererek, akkor egy zeneművet többször is meg kell hallgatni, így nekem a kikapcsolódást a rádióban vagy a TV-ben az emberi beszéd, a beszélgetések jelentik.